

BLUEBERET

NARKOTIKA LURER DU IKKE

[illegible]

BLUERERET

NO. 11 - NOVEMBER - DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

HER SER DU NORKATTs OMRÅDE, NILSEN

op or
type v

BLUE PERET

Kong Olav fyller år

Gjenapning av kirken i Ebel es Saqi

...KADERNASEN
...TIL Å TA FAT

LUEKKE
VEL OG TARK TIL
MLE KAMERATER-
LKOMMEN OG LYKKE
TIL DE NYE

DET

MENT I LRA

[illegible]

EDCOY I NAQOURA
GEHJELP TIL
LIBANESERE

BLUBERET

DANSKE FN - KONTINGENT I LIBANON

OVER

O. 10 - OKTOBER DEN NORSKE FN — KONTINGENT

NORBATT IV TAR OVER

hvert manns bærde og tungst
thunder — men dere har lytt

lart joggavne
er en
dette for de

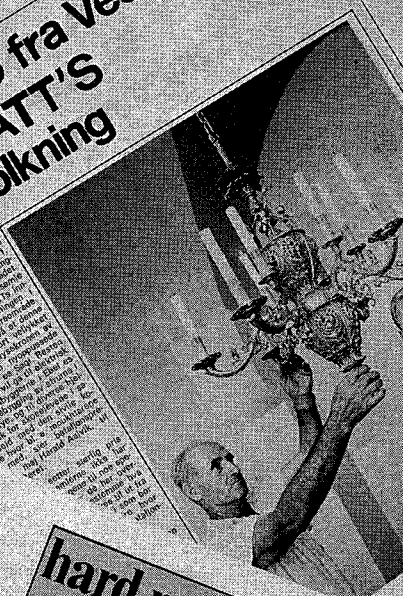

T IV TAR OVER

NORBA

NORBA

Pengehjelp fra Vestlandet
til NORBATT'S
sivilbefolkning

WISAM

Bladet

NR 8 JUN 1979 DEN NORSKE FN-KONTINGENT I LIBANON

vi vil at farle ikke skal glemmes

Den norske FN-kontingent i Libanon har nå gått inn i sin tredje måned. Det er en lang og krevende oppgave, som ikke skal glemmes. Det er en lang og krevende oppgave, som ikke skal glemmes. Det er en lang og krevende oppgave, som ikke skal glemmes.

BLU

BLUBBER

— *DEPUTY COMMANDER VAI* —
OLA FUNGERER GOLD
 — *Jeg vil ta alle Kantonen nordmenneske, funksjon, men* —

Statsministerbesök i N

[illegible]

hard reaksjon
vakttillegg

STÅRSKOMPANET HAR FATT MÄRDET

Sågt
me

Intresserad har jag inte blivit
medveten om vilken betydelse
marknaden har för mig.

Varit förädd och
berömd för
min viktiga

BLUBERET

NO. 12 DESEMBER 1979 — DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

Velkommen Til Kp, B General

Efter sitt besøk i NOR-BATT i slutten av november var det en imponert general E.A. Erskine som vendte tilbake til UNIFILS hovedkvarter i Naqoura. Men så var det ikke småtterier generalen ble presentert da han inispiserte den norske bataljonen: PPK troppen kjørte i stilling nesten før han fikk sukk for seg, Carl Gustav-demonstrasjonen viste « sentrumsblink » og jammen klarte ikke Kp A å hoste opp et par infiltratører til ære for Erskine. Generalen forhørte selv den ene, og « strakk » den andre — han kunne nemlig engelsk.

Og da UNIFILS överstkommanderende kom til Raschaya (bildet fikk han « I Gevær » med slik appell at det var like for markmusa kom opp med hvitt flagg !

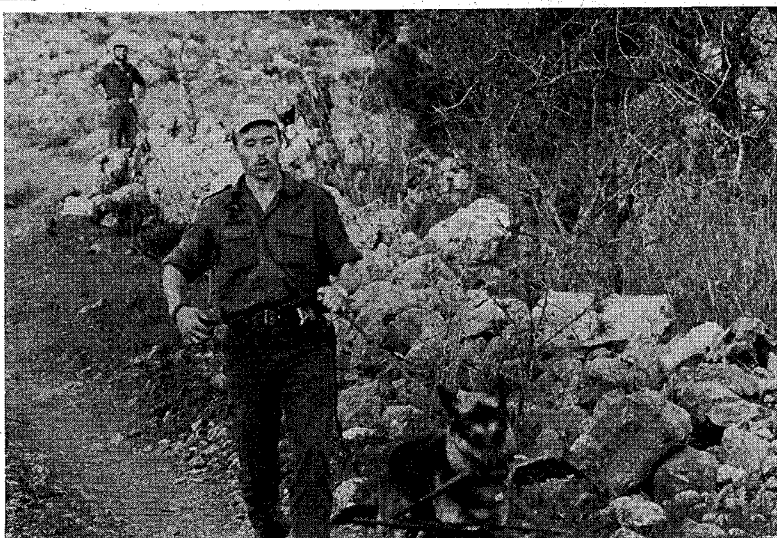
Se Side 3

SAQIS FIRBENTTE RIFLEBAERER

Sammen med sin Xerox, er hundefører Roger Båtsvik blant dem som kan kalles nattens herrer. Når representanter fra NORBATTs hundetropp er i felten, har nemlig en infiltratør bare mikroskopiske sjanser for å klare seg. Ikke minst nattes tid, på lyttepost, behersker hundegutta situasjonen. Ja, til de grader gjør bikkjene jobben sin, at flere av soldatene heller vil ha en hund på posisjonen enn radar. Her tar Xerox vare på AG'en til sin herre, og nåde den som prøver å ta i « hagla ».

Se Side 4 — 5

TIBNINE:

AVSIER DÖDSDOM OVER UNIFILS KJÖRETÖYER

Dersom et UNIFIL-kjøretøy skal klassifiseres som vrak, er det nordmannen Karl Gilja som underskriver dødsdommen. Han er FN-styrkenes kjøretøykontrollør, og må i den forbindelse også inspisere alle skadede biler som styrkene får, ved siden av også å takserer skadene på eventuelle sivile kjøretøyer. Her vanker det ikke bare go' ord ! Det er ingen enkel sak å få « vraket » en UNIFIL-bil. FN-hovedkvarteret i New York har siste ordet, og avgjørelsen tar ett år.

Se Side 9

APOTEKEREN I NORMEDCOY:

FORSYNER HELE UNIFIL MED MEDISIN

Vel 1.000 forskjellige enheter rommer NORMEDCOYs apotek i Naqoura, men så skal da også hele UNIFIL dekkes med medisin og medisinsk utstyr. Det er apoteker og kaptein Helge Thorsen som kan fortelle dette til Blue

Beret.

— Når det gjelder rene medisiner, er tallet ca. 250, og så kommer alt annet utstyr i tillegg. Det dreier seg om bandasjemateriell, sykehusutstyr og instrumenter og

komponenter til laboratorier. Röntgenapparatene er også avhengig av vår service. Grovt sett kan vi si at ca. 20 prosent av vareutvalget er medisiner, sier Thorsen, som av utdannelse er farmasøyt og kommer fra Sauherad i Tele-

mark.

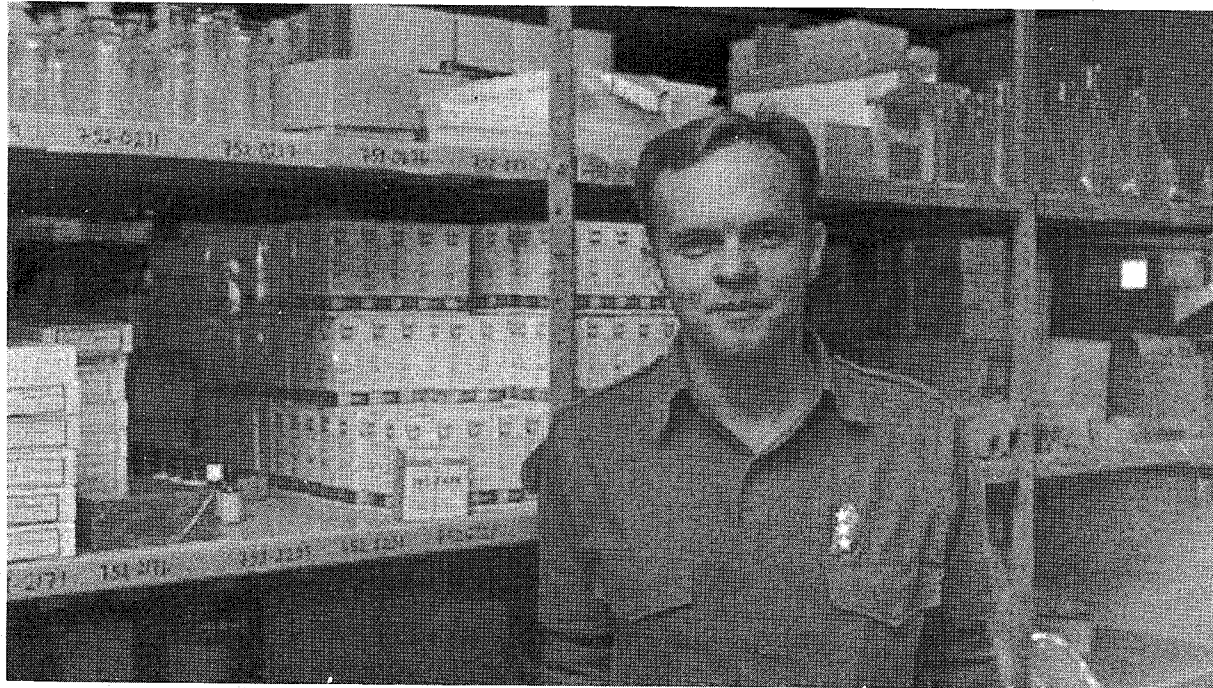
— Hva går det mest av ?

— Uten tvil kulltabeletter. Samtlige nasjoner i UNIFIL synes like utsatt for «jallaen» som nordmennene, her er det ingen forskjell.

— Hvor får dere alt utstyr og medisinene fra ?

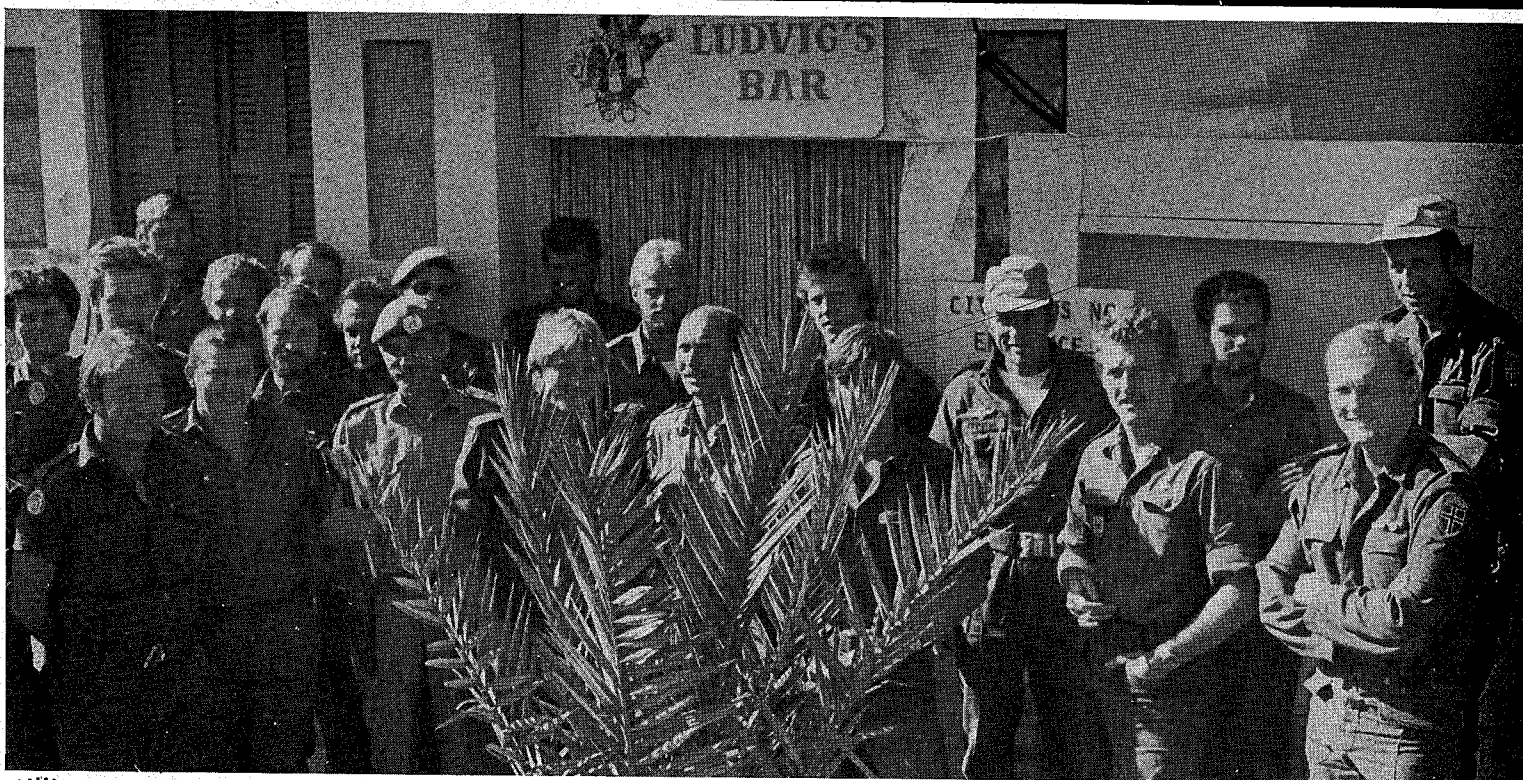
— Det alt vesentlige kommer fra Norge, og innkjøpene tar sin tid, som alt annet utstyr. Normalt går det fra to til seks måneder fra vi sender bestillingen til vi har det på plass. Imidlertid har vi en mulighet til å gjøre en vri og få noe fra Israel, dersom det er en akutt situasjon eller det på annen haster svært.

Thorsen kan opplyse at «butikken» hans i Naqoura har en omsetning som et middels norsk apotek, selv om vareutvalget naturligvis er noe annerledes sammensatt.

Kaptein og apoteker Helge Thorsen foran en del av vareutvalget sitt i NORMEDCOY i Naqoura.

TILLITSMENN PÅ SEMINAR

Alle tillitsmennene i NORBATT IV møttes i slutten av november til et tillitsmannseminar i Ebel es Saqi. Denne gangen fikk også varamennene være med, og folk strømmet på både fra NORMEDCOY og NORMAINTCOY. Ansvarlig for opplegget var major Rundhaug i NORBATT, og ved siden av Bn NK oberstlt. Övergard, var I-offen kaptein Finsrud og hovedtillitsmann B.B. Wig de som innledet og orienterte. Her er hele gjengen samlet foran Ludvig's Bar.

GENERAL ERSKINE:

JEG ER IMPONERT OVER NORBATT

— Jeg er meget imponert over den norske FN-bataljonen, og det gjelder ikke minst bataljonens gruppering i terrenget. Mitt inntrykk er at de norske soldatene går inn for å gjøre jobben sin best mulig, og at dette er en av hovedårs-

sakene til den gode mate NORBATT løser sitt oppdrag på.

Det var UNIFILs överstkommanderende, general E. A. Erskine som sa dette da han i slutten av november

besøkte hovedkvarteret i Ebel es Saqi, samt Kp A og Kp B. Erskine fikk til fulle demonstrert norsk årvakenhet og effektivitet i forbindelse med FN-tjeneste. Under besøket i Kp A ble det innbragt to personer, som ulovlig hadde

forsøkt å komme gjennom de norske sperringene, og UNIFILs överstkommanderende tok selv del i avhøret av infiltratørene. En av disse kunne ikke engelsk, mens nummer to — som behersket sproget — fikk en strekk på stedet av generalen. Erskine hadde åpenbart gjort slike ting før, og den stakkars libaneseren satt til slutt innerst inne i et hjørne på Land Rover'en og bare sa « Sorry, sorry ».

FN-bataljonen demonstrerte for generalen hvordan sperringer og forsvarsstillinger er lagt opp, og Bn-sjef, oberst Rønning, orienterte om observasjonsposter, kontrollpunkter og patruljeopplegg, som er de viktigste hjelpemidlene for å løse overvåkingsoppdraget.

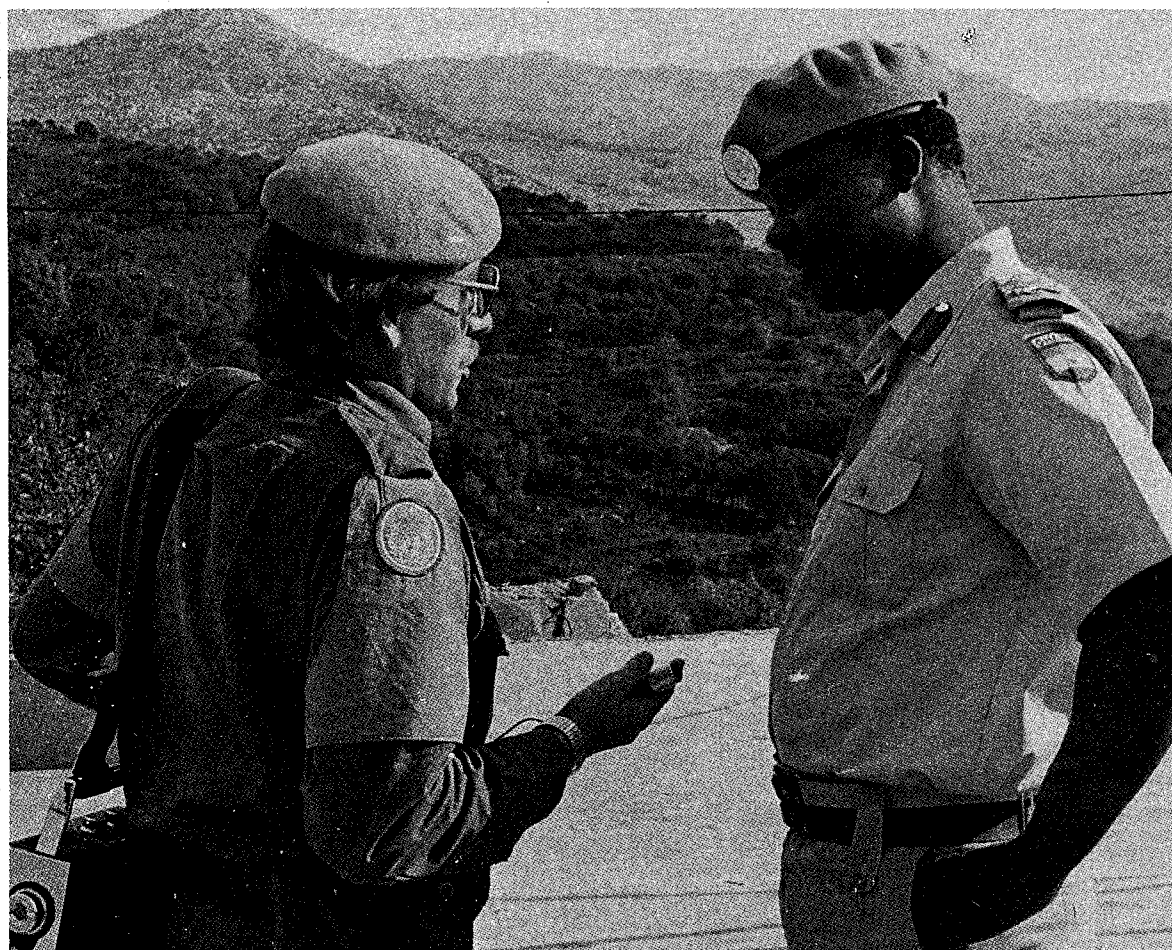
NORBATTs PPKer i aksjon fikk Erskine også se, samt skyting med Carl Gustav'en. Han besøkte både Kp A og Kp B, og på det siste stedet fikk han servert en bedre lunch.

— At de norske styrkene er gruppert slik at de kan støtte hverandre, ved siden av at de hver for seg ivaretar sine overvåkingsoppgaver, er et meget heldig opplegg som kan være av interesse også for andre UNIFIL-avdelinger, sa Erskine. Han mente at NORBATT har funnet en riktig linje når det gjelder utøvelsen av FN-oppdraget, samtidig som man har et godt og korrekt forhold til de sivile libaneserne i området.

— Den defensive opptreden nordmennene har når de overvåker sitt ansvarsområde, passer godt sammen med UNIFILs mandat, der man bare kan benytte våpen i selvforsvar, understreket general Erskine.

Under besøket i NORBATTs A/O ble Erskine intervjuet av NORBATT Radio. Her foregår opptaket, som finner sted på taket av Kp Bs.

HELLER BIKKJE ENN RADAR!

Hundetroppen i Saqi er et populært innslag i NORBATT. Soldatene ute på posisjonene kan ikke få fullrost den innsats de firbente FN soldatene gjør, selv om det gjelder å holde seg unna hundenes rekkevidde. — Det hender rett som det er at gutta sier de setter mer pris på ei bikkje enn radar, sier sjefen for hundetroppen löytnant Lars Sollie. Norge er eneste nasjon blant UNIFIL-representantene som benytter hunder i FN-tjenesten, men spesielt DUTCHBATT har vist stor interesse for dette med bikkjer i patruljetjenesten, så det er mulig de tar opp ideen.

— Vi har idag 14 hunder,

sier Sollie. — Av disse er syv patruljehunder, fem er utdannet for vakt og varsling, en er sprengstoffbikkje og dessuten har vi fått ned en hund som har oppsøking av narkotika som sin yndlingsgeskjeft.

— Bikkjene har et ganske hardt kjör, med et nöye fastlagt treningsprogram hver dag. Dette varierer, men omfatter stort sett kondisjonstrening, appell, miljøtrening, individuell eller gruppetrening samt annen opplæring efter behov. Der som vi skal gjøre nytte for oss, må vi nemlig holde hundene i toppform, det være seg utholdenhet såvel som faglig dyktighet, understre-

ker Sollie.

NORBATTs firbente venner et svært ofte ute på et eller annet oppdrag, som spenner seg fra å passe på at ingen ödelegger nattesöven for NORMEDCOY i Naqoura til å spore opp infiltratörer oppe i ulendt terreng i Höylandet.

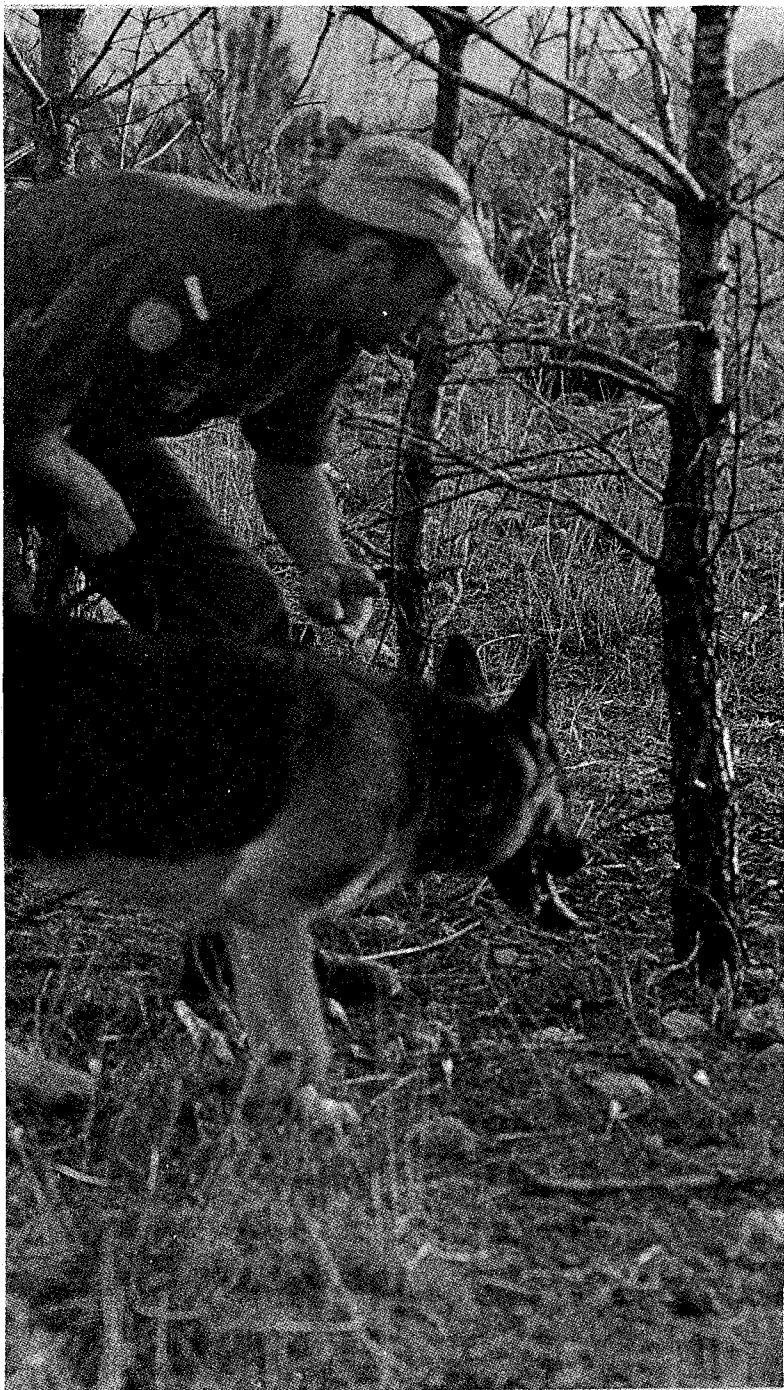
— Nei, stort sett synes jeg det går bra. Det eneste måtte være noe mer trening når det gjelder samarbeidet patrulje/hundeförer, sier löytnant Sollie.

— Er det noe som savnes, når bikkjene er ute sammen med en patrulje?

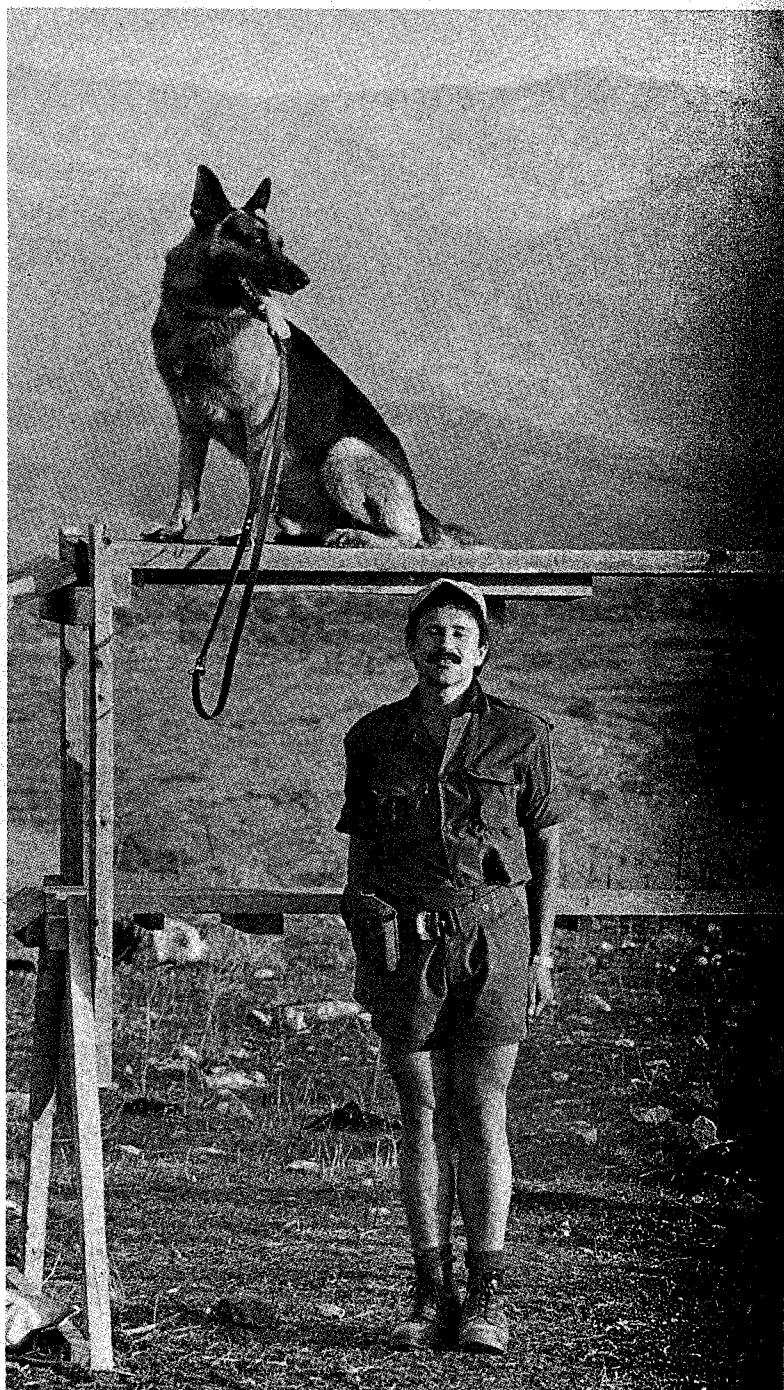
Hundeskole ved Dröbak.

Forsvarets Hundeskole ligger ved Dröbak, og skolen er administrert av Sjöforsvaret, fagpersonellet er fra Hæren og Luftforsvaret er den störste brukeren av de opplærte hundene. Her er det altså intet problem med samarbeide på tvers av forsvarsgrener. Skolen ble startet i 1955, og her får både hundene og hundeförerne sin utdannelse. Hvis ikke ei bikkje er brukbar efter syv — åtte måneders strev, gir man opp. Hundeföreren må derimot nöye seg med syv ukers grunnutdannelse.

En hundeförer (« doghandler » på engelsk) må ha alle

Roger Båtsvik med Xerox på feltsök.

Rolf Jensen med Kazan vaktomt speidende, selv om han sitter temmelig smalt. I bakgrunnen et av patruljeområdene, Hasbani-dalen.

de gode egenskapene enhver soldat bør ha. I tillegg må han kunne dette med bikkjer, like hunder og ha det rette lag med dem. På patrulje i felten er kombinasjonen bikkje/mann et imponerende syn. De jobber sammen som en enhet, og den har ikke store sjansen som prøver seg på infiltrasjon.

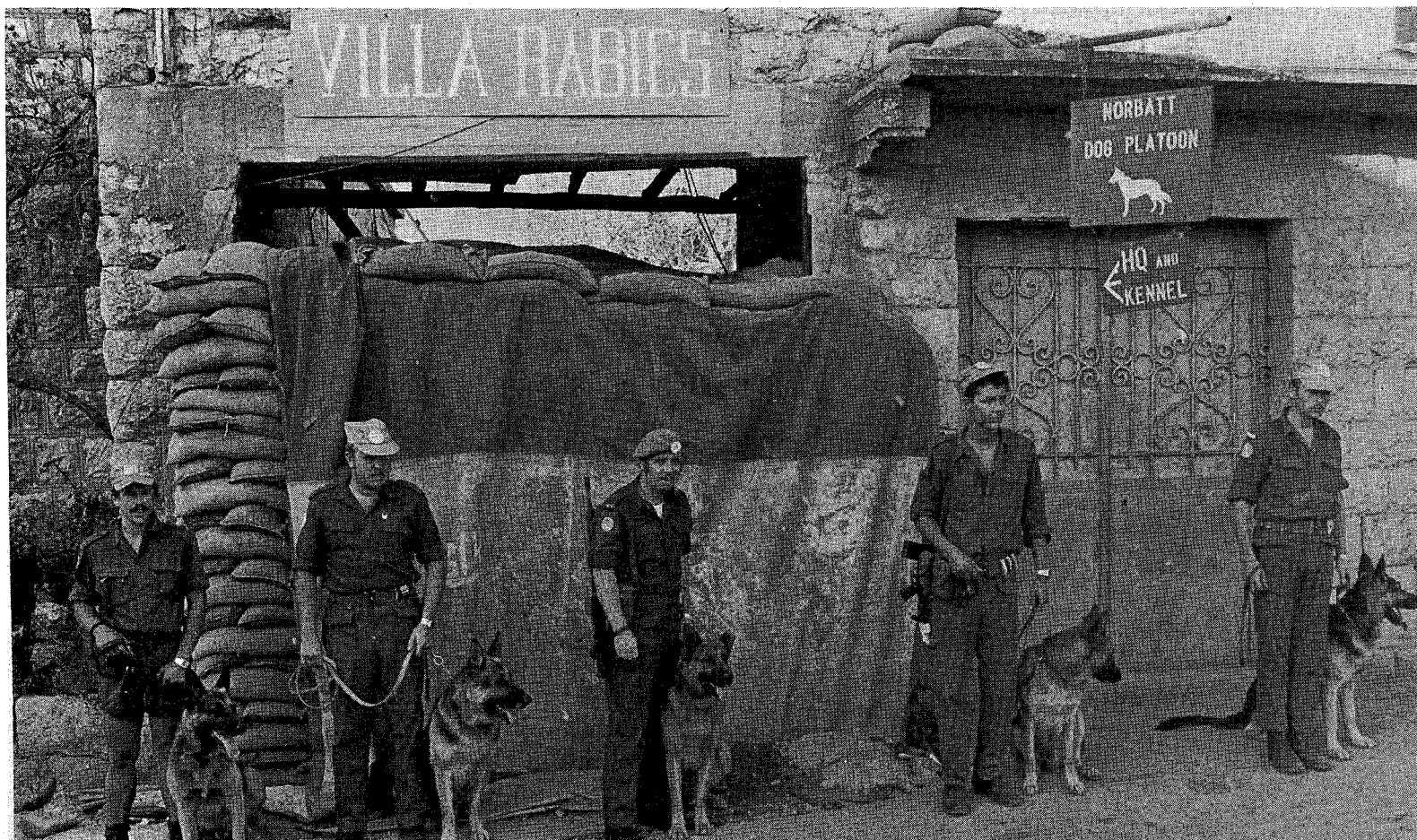
De fleste av hundene i NORBATTs hundetropp er sjefere. Denne hunderasen har alle de gode egenskaper som kreves av en militærhund. I tillegg har den en robust pels som tilpasser seg både polarstrøk og ørkenklima.

Mange kategorier.

Patruljehunden er den mest allsidige av de hundekategorier NORBATT har. Den « tar stand » som en fuglehund når den har kontakt. Er vindretningen gunstig, kan den oppdage en person på 200 meters avstand. Den reagerer på ferske spor og lyd. En slik hund er opplært til ikke å røpe stillingen. Den « tar » folk i selvforsvar, samt hindrer noen å stikke av. Patruljehunden overmanner personell ved å bite i en arm og slenge vedkommende i bakken. Ligger man så helt stille, vil det stort sett gå bra. Men det gjør det ikke, dersom man gjør motstand.

Når det gjelder vakthunden, blir disse plassert ved f. eks. ammunisjonslager. Bare en person i denne verden — nemlig hundeføreren — kommer forbi ei slik bikkje.

De to siste kategoriene, sprengstoff — og narkotikahunder, har mange likhetsspunkter. Begge er dressert opp til å reagere på henholdsvis TNT eller annet sprengstoff samt narkotika av alle kategorier. En sprengstoffhund er av stor verdi når det gjelder å kontrollere f. eks. biler, og narkohunden lar ikke sjansen gå fra seg til å spore opp narkotika, uansett hvor godt det er innpakket.

Her er en del av hundetroppens soldater oppstilt foran hovedkvarteret, Villa Rabies. Fra venstre Rolf Jensen m/Kazan, Korp Kristian Dahlberg m/Haarek, Karl Gihlemon m/Kim, Orjan Bie m/Ayko og Roger Batsvik m/Xerox.

JUBELTUR FOR BLÆSEENSEMBLET

Så har Saqis horn og blæseensemble vært ute på sin første turne. Andre helgen i desember dro femten av orkesterets 17 musikanter for å besøke forskjellige avdelinger i UNIFIL, og vendte tilbake mandag etter en turne som trygt kan betegnes som solid suksess.

NORMAINTCOY i Tibnine og NORMEDCOY i Naqoura var hovedmalet for turneen, men på veien mot disse havnet orkesteret midt oppe i fjørlsfeiring i DUTCHBATT og det ble også spilt i FIJBATTs hovedkvarter.

Og at innslaget fra NORBATT var velkomment vitner bl.a. et takketelegram fra FIJBATT om. Telegrammet ble fremsendt til sjefen for NORBATT som il, og det blir takket for en hyggelig overraskelse; « FIJBATT had almost forgotten what a brass-band sounds like until the group arrived », heter det blant annet.

« Saqis horn og blæseensemble » markerte sitt to måneders « jubileum » ved å dra rundt og spille, og det er ingen ting som tyder på at man lå på latsiden. Fredag

spilte man i Verkstedkompaniet i Tibnine. Lørdag stod UNIFIL HQ. og NORMEDCOY for tur, og i Naqoura tilbragte man også resten av helgen. Søndag spillte orkesteret julesanger utenfor sykehuset til MEDCOY og om kvelden var det kulturfesten der også andre fra Sanitetskompaniet og NORBATT deltok.

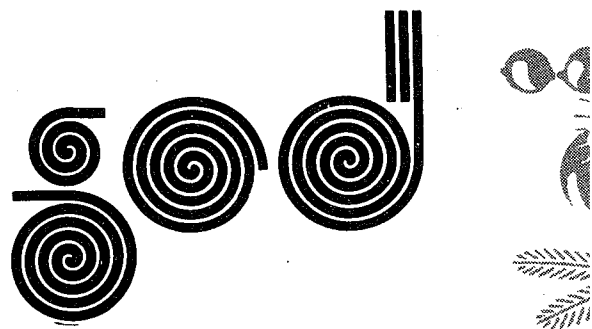
Så ble turneen avsluttet mandag 10. desember ved at musikerne fra NORBATT var med på en internasjonal markering av menneskerettighetsdagen og barneåret i den senegalesiske FN-bataljonen. Brigader Nilsen holdt

talen for dagen, grupper fra Senegal, Fiji og Libanon stod for folkedansinnslag. Med fra NORBATT var også Egil Vaage som spilte hardingfele.

En allsidig og populær musikkturne fra den norske FN-bataljonen

PRESTESÖNNER ER DE VERSTE!

Så sier bataljonspresten i NORBATT som selv er prestesønn fra Birkenes. Sörlandingen hörer vi ikke så mye av i dialekten, selv om han til vanlig er garnisonsprest for Sörlandet.

« Det har blitt en lang rundreise i innland og utland för « forbryteren » vendte tilbake til åstedet » sier han.

Barneår på Sörlandet, ungdomsår i Ostfold, nærmere bestemt Rakkestad.

Studieår ved Menighetsfakultetet i Oslo. Bataljonsprest på Haslemoen og på Trandum. Fem år som sjömannsprest i Buenos Aires, Argentina, og deretter fem år

som menighetsprest i Ringebu prestegjeld og med bopel i Favang i Gudbrandsdalen. « Hvor er jeg fra ? » spør han. For tiden Ebel es Saqi og med lengsel i blikket nar han snakker om turen hjem til kone og fire barn i januar.

Dagbladet « Sörlandet » påstod at han skulle feire 50-årsdagen ved Klagemuren i Jerusalem, men der skal presten sørge for at avisen juger.

Han feirer dagen hjemme i Elgstien i Kristiansand. Men i jula blir han å finne over alt i AO for å minne om juleevangeliet.

Og navnet ? Som regel sier vi presten, men han heter Ole Askvig Ogaard.

JUL MED HJEMLENGSEL I!

Er det noen høytid vi forbinder med hjemmet, så er det julekvelden. Størstedelen av oss som er her nede i Libanon, må finne oss i at hjemmets fest blir det bare i tankene. Men vi får prøve å gjøre det så hjemlig som mulig her vi er. Samtidig får vi tenke på at vi ved å være her, kan være med å sikre mange hjem her så de kan få sin julehøytid i fred.

Godt å vite at den Herre og Frelser som vi minnes fødselen til, han lytter til hva vi har på hjertet. Når en stille vemods lengsel går mot hjemlandet i jula, så vet han det. Og nar en stille bönn for dem der hjemme fyller din tanke, så merker han det.

Beredskap er et kjent begrep. Bönnens beredskap burde være like kjent. kanskje den trer mere i bruk enn ellers ved juletid ? Det skal vi

ikke skjemmes over, men trygt ta i bruk. Den fineste tjeneste jeg vet om er nar mennesker ber for andre. Å nedbe Guds velsignelse over medmennesker er en meningsfylt handling i mine öyne.

Så blir det vel hjemlengsel hos noen hver i jula, men la da tankene få uttrykk i en enkel förbön för dine der hjemme. Kanskje jula også da kunne bli en jul med litt annen hjemlengsel også ? En lengsel hjem til Ham som er verdens Frelser, Jesus Kristus. Han önsker reell kontakt med hver enkelt av oss. Det var derfor han kom. Det er også derfor vi feirer jul. God og velsignet julehøytid önskes til hver og en av dere, både her i Libanon og hjemme i Norge.

**Bataljonsprest/NORBATT 4.
Ole Askvig Ogaard.**

jul

JUL I BETHLEHEM

Födelskirken i Bethlehem jemmer seg ikke bort i bybildet. Stor og grå ruver den med sine berømte kirkeklokker. En hel verden kan høre disse klokkene over radio og TV hver julekveld.

Befinner du deg i Bethlehem denne kvelden, så vil kirken markere seg også ved en uanstenselig strøm av julemelodier som kommer fra monterte høyttalere. Kjente og ukjente melodier fra mange land toner utover byen med et mylder av mennesker.

Så tier plutselig musikken, og klokkene begynner å tone utover. Først noen nølende klemte fra en av de mange klokkene i Födelskirkens berømte tårn. Så setter de igang alle de 10-12 klokkene i et fulltonende kor, og snart er det en kiming uten like.

Turistene og gatehandlerne slutter pruttingen og drøsjesjeførene gir opp sin diskusjon. Det ringes inn til julehelg i Davids stad, i Jesu fødeby.

Selve Jesu fødested befinner seg i en grotte under høyalteret i fødelskirken. Fra begge sider i koret er det nedgang til det stedet tradisjonen — helt siden Justin Martyr i år 155 e.Kr. — påstår stallet var der Jesus er født. I den ene enden er en nisje dekket av marmor. Der ser vi en stor sølvstjerne midt på golvet. Stjernen bærer innskriften: « Hic de Virgine Maria Jesus Christus

natus est » — Her ble Jesus Kristus født av jomfru Maria.

I et lite rom til høyre, for fødelsstjernen, er stedet krybben skal ha vært hogd inn i fjellet. Krybben hvor Jesus ble lagt, er nå hogd ut og brakt til Peterskirken i Rom.

Födelskirken er en av de mest berømte kirker i verden. Den første fødelskirken ble bygget i Konstantins tid i år 326 e. Kr. I år 529 ble den ødelagt, trolig av samaritanere, men keiser Justinian bygde den nåværende basilika med 48 imponerende søyler. Hellig Olav er også malt på en av søylene til høyre straks innenfor døren. Nåværende kirke skriver seg fra år 550. Dette skal være verdens eldste kirke som er i daglig bruk.

Kirken er mange ganger blitt ombygget. Blant annet har inngangsdøren blitt murt ned til en høyde av en meter. Slik ville en hindre ridende fiender i å ride inn i kirken for å herje. Døren har også blitt kalt « Ydmykhetens dør ». Du må bøye deg for å gå inn i kirken med stallet hvor Jesus ble født. Bare et barn kan gå rett inn i kirken. Vi kan finne en fin symbolikk i dette. Bare et barn kan gå rett inn til Jesu fødested. Vi andre må bøye oss i ydmykhet. Du husker vel hva Jesus sa? « Sannelig, jeg sier dere: Uten at dere vender om og blir som barn, kommer dere ikke inn i himmelen » (Matt. 18,3).

NÅR VAR JESUS FÖDT?

Spiller det egentlig noen stor rolle om vi vet det eksakt? Nei, det viktigste er at han er født og at vi har hørt — og tatt i mot — hans budskap.

Men det er interessant å stoppe opp ved hva forskerne arbeider med.

Kristenheten feirer julen, Jesu føsel, den 24/25. desember. Forskere blant astronomer, historikere og kirkehistorikere er i dag samstemmige i at 25. desember ikke er rett datum.

Den bibelske beretning er klar: « Da Jesus var født i Betlehem i Judea, i kong Herodes dager... » (Matt. 2,1). Mange historiske kilder fra samtiden forteller om Herodes, når han levde og når han regjerte. Han ble innsatt av romerne som konge over Judea i år 40 f. Kr. Han regjerte til sin død år 4 f. Kr. Det høres rart ut, men altså må Jesus være født før år 4 f. Kr. (for Kristus).

Hvordan kan dette ha seg? Årsaken til dette skyldes misforståelser og regnefeil som den skytiske munken Dionysius Exiguus har gjort seg skyld i. Dette skjedde da han i Rom i år 533 fikk i oppdrag å fastlegge den nye tidsregning fra begynnelsen av.

Under sitt arbeid med kalenderen glemte han år 0 som skulle ha vært skutt inn mellom år 1 før og år 1 etter Kristi fødsel. Dessuten overså han de fire år som den romerske keiser Augustus

hadde regjert under sitt egentlige navn Octavian.

Første gang den 25. desember nevnes som dagen for julefesten, er i året 354. Denne dagen ble fastsatt ved lov som festdag under keiser Justinian. (527-565 e.Kr.). At valget falt på denne dag henger sammen med at den også var en festdag fra gammelt for romerne.

En har altså vært usikker på når Jesus ble født, og så har en valgt å gjøre vinter-solhvervsfesten om til en fest til å feire at Jesus ble født.

Så er vi tilbake der vi begynte. Det betyr egentlig ikke noe om vi vet eksakt tidspunktet. Det viktigste for kristenheten, ja hele menneskeheten, er å vite at han er født inn i vår verden. Og så kan vi igjen feire jul for å minnes dette store som har hendt i verdenshistorien. Verdens Frelser er født, han som vil komme deg i møte med sin hjelp og frelse!

Vi synger her i UNIFIL som vi har gjort det hjemme siden vi var ganske små, og vi synger det med en forunderlig stemning av fred, midt i en vanskelig verden:

Englene sang den først for markens hyrder;
Skjønt fra sjel til sjel det lød.
Fred over jorden, menneske fryd deg;
Oss er en evig Frelser født.

UNIFILS OPS offiserer i NORBATT

I slutten av november besøkte alle OPS-offiserene i UNIFIL NORBATT's HQ. Her er gruppen samlet foran OPS'en i Ebel es Saqi med vår egen major Fosland beskjedent i bakgrunnen.

DET GRAVES I NORMEDCOY

Samtidig som vinterregnet satte inn i Syd Libanon i slutten av november, og omgjorde alle uasfalterte gangveier til bunnløse gjørmehull, satte man igang gravearbeider i NORMEDCOY.

Resultatet lot ikke vente på seg. Skotøy sa ut som man var ansatt på heltid som eseldriver i Bekaa-dalen, og alle

gulver kunne man med fordel ha sett poteter på. Jorda var i allefall til stede.

Men forhapentligvis resulterer det hele i et flott kloakksystem, samtidig som alle i NORMEDCOY fikk en ypperlig trening i å forsere store hull, dype grøfter og høye grøfterkanter.

Efter gravingen i NORMEDCOY så sykehusområde ut som en middels norsk anleggsplass.

FAR OG SÖNN I LIBANON:

VI SER HVERANDRE OFTERE HER ENN HJEMME!

— Hallo, far. Jeg har meldt høsten meg til FN-tjeneste i Libanon.

— Nei, hva sier du. Jeg skal jo til Libanon selv!

— Så møtes vi i Libanon til

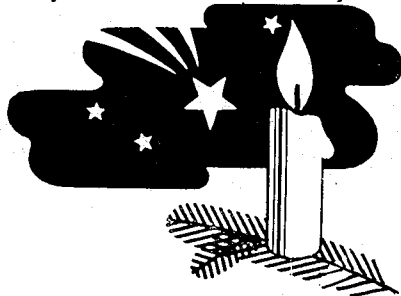
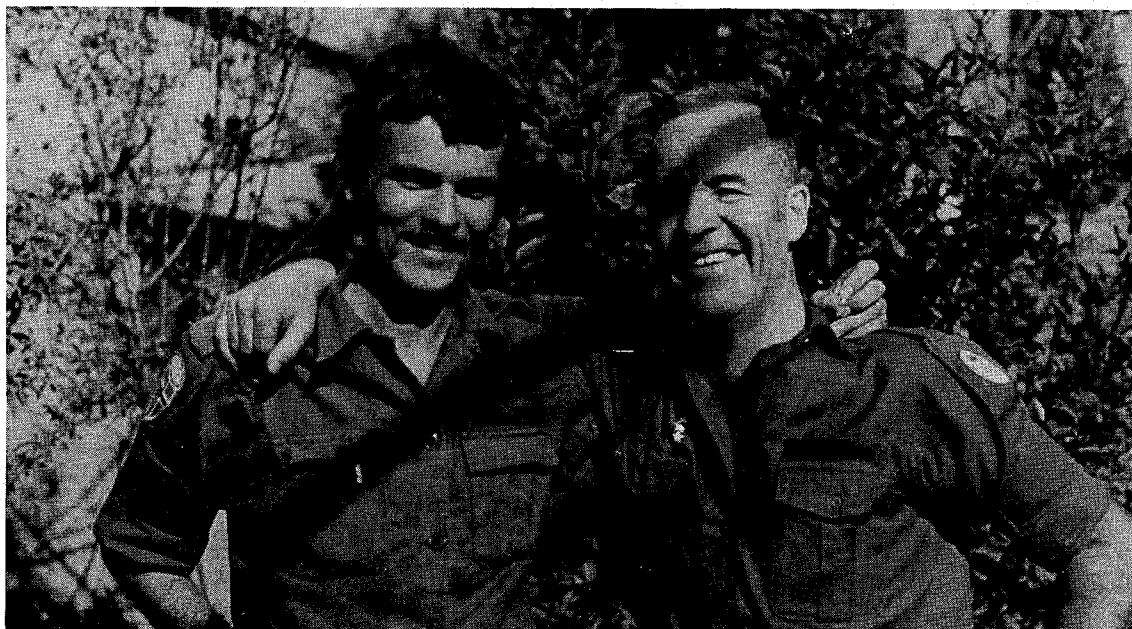
Teoretisk kunne dette vært en telefonsamtale mellom Arne og Hans Jörgen Grimrud. Begge var ukjente med den andres planer om FN-tjeneste da det gjennom tele-

fonen ble klart at de ville fa et halvt år sammen i FN-bataljonen. Så noen samordning for å skape familieidyll i NORBATT var det altså ikke snakk om.

— Vi ser hverandre oftere

her enn hjemme, forteller pappa Grimrud. Hjemme bor Hans Jörgen i Trondheim med sin familie, mens jeg er ansatt i HV 01 og bor i Sarpborg. Så det blir nok bare en gang for året vi møtes.

Her i Libanon er avstanden kortere. Kaptein Arne Grimrud er vakthavende offiser på OPSen i Ebel es Saqi, mens menig Hans Jörgen er skriver i KPA på Tell Qeizi. Men da Blue Beret traff de to en søndags ettermiddag i solveggen, så det ikke ut til at grads forskjellen grep forstyrrende inn i familieidyllen.

KJÖRETÖYKONTROLLÖREN I NORMAINTCOY: Bestemer liv eller død for UNIFILs biler

Det er ingen enkel oppgave å få et av UNIFILs kjøretøy klassifisert som vrak, det kan löytnant Karl Gilja i Tibnine underskrive på. Under et halvt år fra rapporten sendes går det i alle fall ikke, gjennomsnittstiden er nærmere ett år.

— Dette er jo biler som ikke noen gang vil komme på veien igjen. Som regel har de vært borte i større ulykker

eller utforkjøringer. Derfor er det et problem for oss at det tar så lang tid for FN i New York gir grønt lys for kondemnering. I løpet av ventetiden har vi ikke lov å røre kjøretøyet, selv om vi sårt kan ha behov for å ta deler av det, sier Gilja som holder til i verkstedkompaniet i NORMAINTCOY.

— Hva er kravet for at FN-hovedkvarteret skal god-

ta at her er det nytteløst å reparere?

— Reperasjonsomkostningene må i så fall koste minst det halve av det kjøretøyet koster eller skaden må være av en slik art at den ikke lar seg reparere. Dette skjer i praksis ved at vrakene blir sendt til Israel, men kommer i retur fordi man ikke har det spesialutstyret som skal til for å få bilen på veien igjen.

jen. Dette kommer igjen av at de verksteder det her dreier seg om ofte er små, etter norske forhold, og derfor har begrenset kapasitet.

Gilja er mye på farten. En av oppgavene hans er å inspisere alle skadede kjøretøyer, bortsett fra de franske og delvis de hollandske. Til nå har den delen av UNIFIL-bilparken hatt ca. 60 ulykker, og her har det også vært sivile kjøretøyer innblandet. Til sammen er det fra UNIFILs side foreslått å kondemnere seks biler siden den nye kontingenten kom ned, men svaret vil altså ikke foreligge for et godt stykke inn i perioden til dem som avløser oss våren 1980.

— Selv om jobben min egentlig heter kjøretøykontrollør, et det ofte bare deler av bilene som går i stykker, f. eks. motoren.

— Blir det mye « papir » i forbindelse med denne jobben?

— Ja, i de fleste tilfellene må jeg skrive to rapporter, skaderapport og kondemneringsrapport. Men egentlig er det den lange ventetiden i forbindelse med behandlingen i FN-hovedkvarteret som er det verste, sier löytnant Karl Gilja i NORMAINTCOY.

Her viser Gilja kondemneringsmerket han har satt på en av UNIFILs lastebiler som har vært i hardt vær. Denne bilen vil nok aldri komme på veien igjen, men allikevel må man vente i ett år før deler kan tas.

FN-soldatene diskuterer organisering

— Måten FN-soldatene ønsker å organisere seg på skal nå diskuteres rundt i tropene. Vi har to alternativer. Det ene er en samarbeidsavtale med Landsorganisasjonen, der LO forplikter seg til å delta på var side i forhandlinger med norske myndigheter. Det andre er å tilslutte seg Yrkeorganisasjonenes Sentralforbund som fullverdige medlemmer.

Det er hovedtillitsmann Bjarne Berg Wig som sier dette til Blue Beret. Hovedtillitsmannen kom tilbake fra en uke i Norge i begynnelsen av desember, etter at han bl.a. hadde hatt samtaler med LOs nestformann Leif Haraldseth og statssekretær Björn Bruland. Han representerte også FN-soldatene i Landsutvalget for tillitsmenn i Forsvaret under sitt Norges-opp- hold.

— Like over nyttar er det meningen å arrangere en tillitsmannskonferanse her i Libanon. Vi skal behandle forskjellige saker og arbeidsprogram, og da vil vi ta endelig avgjørelse hvilken organisasjonsform som vi ønsker å benytte.

— Bortsett fra organiseringsspørsmålet, hva var de viktigste sakene du tok opp i Norge?

— Flere av de tidligere sakene er fulgt opp. Blant annet ble den nye statssekretæren orientert om vart syn på vakttillegget og var utålmodighet på dette punktet. Vi tok også opp spørsmålet om drikkevann, også tidligere har det blitt krevet at utgiftene til kjøp av dette må bli fradragsberettiget på selvangivelsen.

— Hva med overtidsbetaling for treningen i Norge?

— Dette var jo en viktig sak for oss for vi reiste til Libanon, og vi har igjen tatt dette opp med myndighetene. Men desverre ser det ikke ut til at vi kommer frem til en konkret løsning.

— Nye saker?

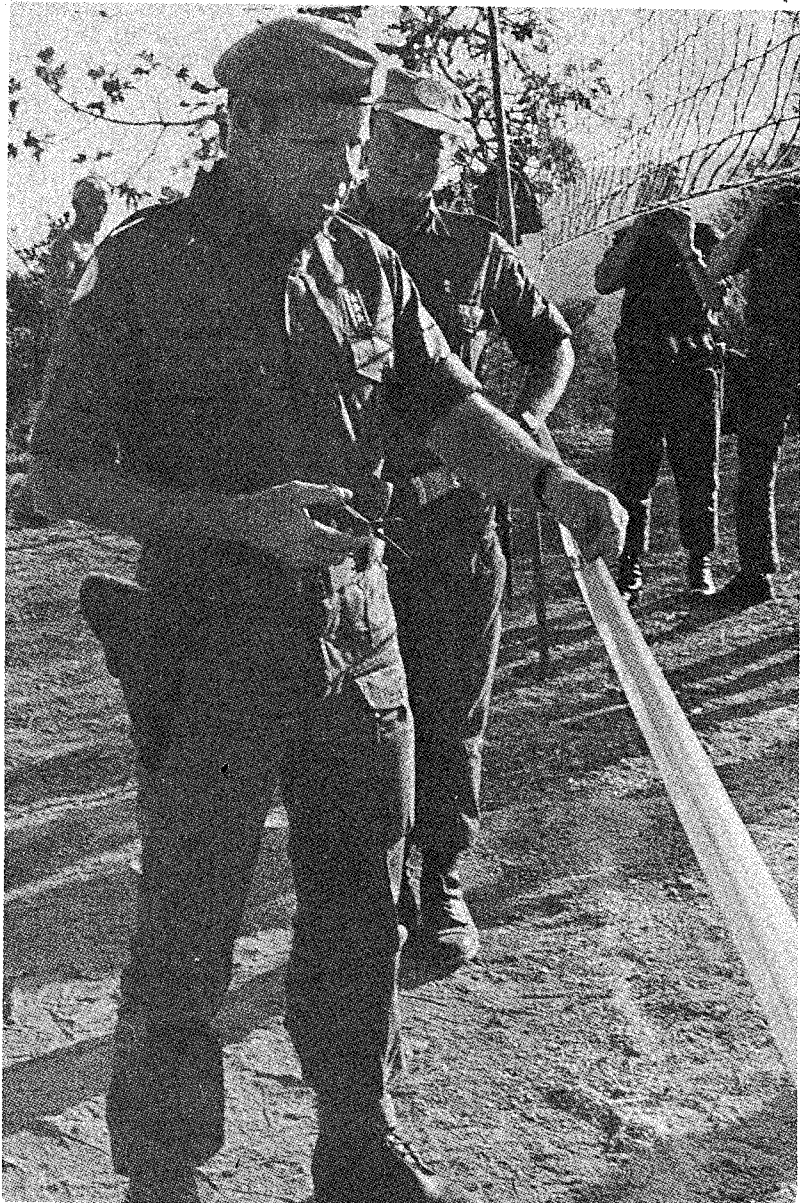
— Vi har bedt norske myndigheter ta opp spørsmålet om regulering av FN-dollaren. Den er jo ment å skulle dekke forskjellige nødvendige utgifter vi har under tjenesten her nede, men den har på langt nær holdt følge med den prisutvikling som har funnet sted. Vi har nå bedt om en indeksregulering av denne godtgjøringen. En annen sak som har opptatt mange i FN-styrken er gratis reise under rekap-ermen helt

frem til hjemstedet. Slik som det nå fungerer er det stort sett de i Oslo-området som får gratis reise, andre må betale reisen fra Oslo og til hjemstedet selv. Begge disse spørsmålene vil bli vurdert fra myndighetenes side, forteller hovedtillitsmann Wig, som også kan fortelle at i Landsutvalget for tillitsmenn i Forsvaret har FN-soldatene fått full støtte for sine synspunkter.

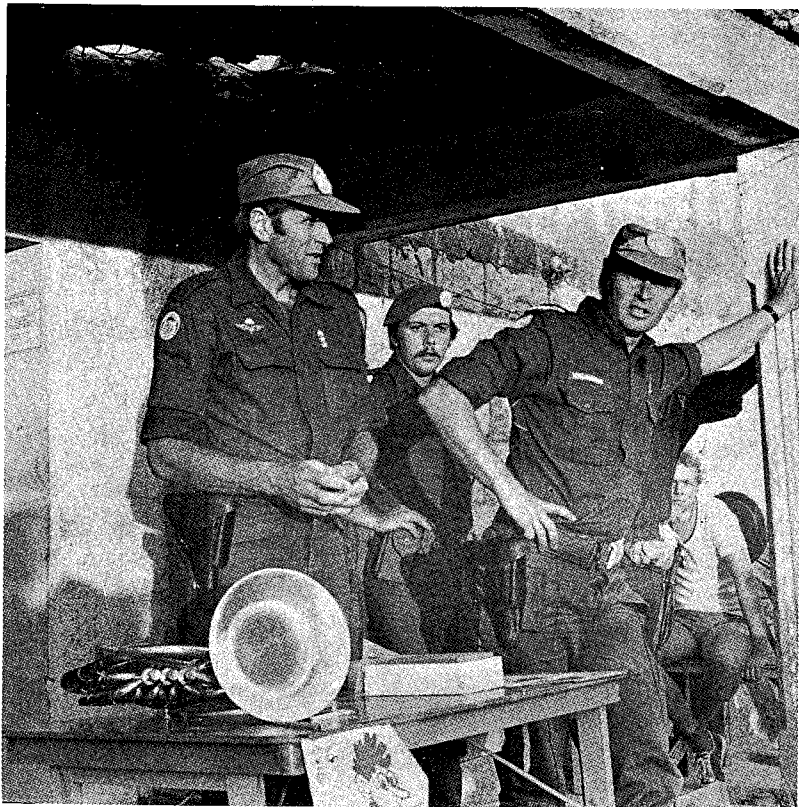

The Snakes Nest med idrettslökke

Oberst Rönning foretar den høytidelige åpning av idrettslökka ved The Snakes Nest.

10 Vel blåst, idrettsoffiser og stabstroppsjeff.

Lørdag 17. november ble en merkedag i stabstroppens historie. Etter mange timers slit, stor dugnadsinnsats og en uendelighet av improvisasjoner var målet nådd: Idrettslökka ved The Snakes Nest var et faktum.

— Dette må vel være toppen av fredsbevarende tjeneste, idet man her har laget manualer av granater, var åpningsordene til sjef for NORBATT IV, oberst Ole Rönning, nummer to i rekken av gratulating. Men Rönning var bare lanter til stabstroppen i Stabskp denne dagen. Først ute var Saqis Horn & Blæseensemble, som ga startsignalet gjennom en feiende marsj. Senere ble det mer smektende Wiener-toner.

Det er enkle midler som er tatt i bruk for å få istand denne banen, men resultatet er godt. Dette ble ikke minst understreket av idrettsoffiser Hans Finsrud. At det ved The Snakes Nest nå er muligheter til øvelser for både spenst, styrke og utholdenhet, ble demonstrert med all tydelighet. Stabstroppsjeff Hans Hel-

gaker hadde « markörapparatet » klart, og gutta i staben viste at her kan man mer enn « stabsfunksjoner ». Høydepunktet var allikevel oberst Rönnings snorklipping, ved siden av at bataljonsjeffen selv demonstrerte sine skyteferdigheter på mineatyrskytebanen. Dessuten var det volleyball kamp mellom stabslaget og et improvisert lag fra Kp B, der de siste matte bite i gresset med et tap på 0-2.

Idrettsoffiser Finsruds oppfinnsomhet kjenner ingen grenser — og heller ikke på en dag som denne. Jammen hadde han gravet i I-kassa si og funnet utstyr til trimbingo.

Men alvoret i tjenesten her nede ble understreket ved granatnedslag nede i Hasbani-dalen midt i idrettsleker og forfriskninger. Det er kontrastenes land vi lever i.

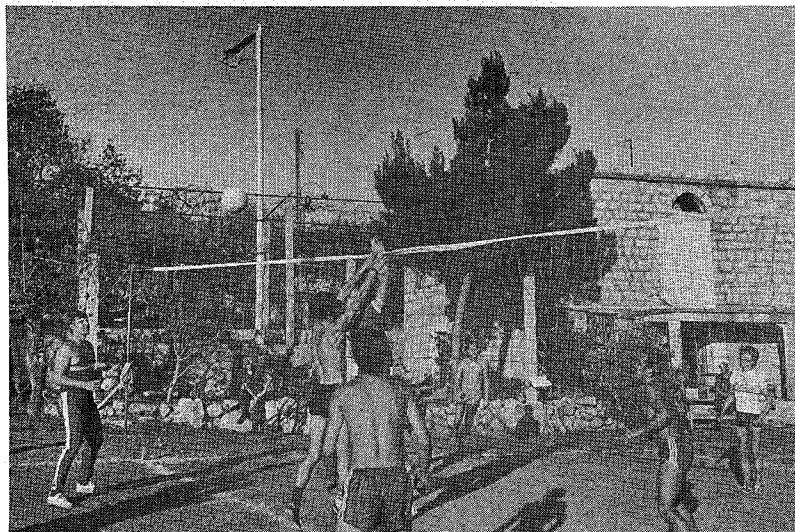
Resultatet av skytingen ble : 1. Korp. Olsen, stabstr. 125 p. 2. Major Ask, Bn staben 121 p. 3. Menig Gudal Stabstr. 118 p. 4. Menig Rasch 103 p. 5. Oberst Rönning Bn staben 101 p. og 6. Kapt. Nytnun Bn staben 93 p.

Her foretar sersjant Henden en demonstrasjon av hvordan manualene skal brukes.

Åpningsskytingen på miniatyrbanen.

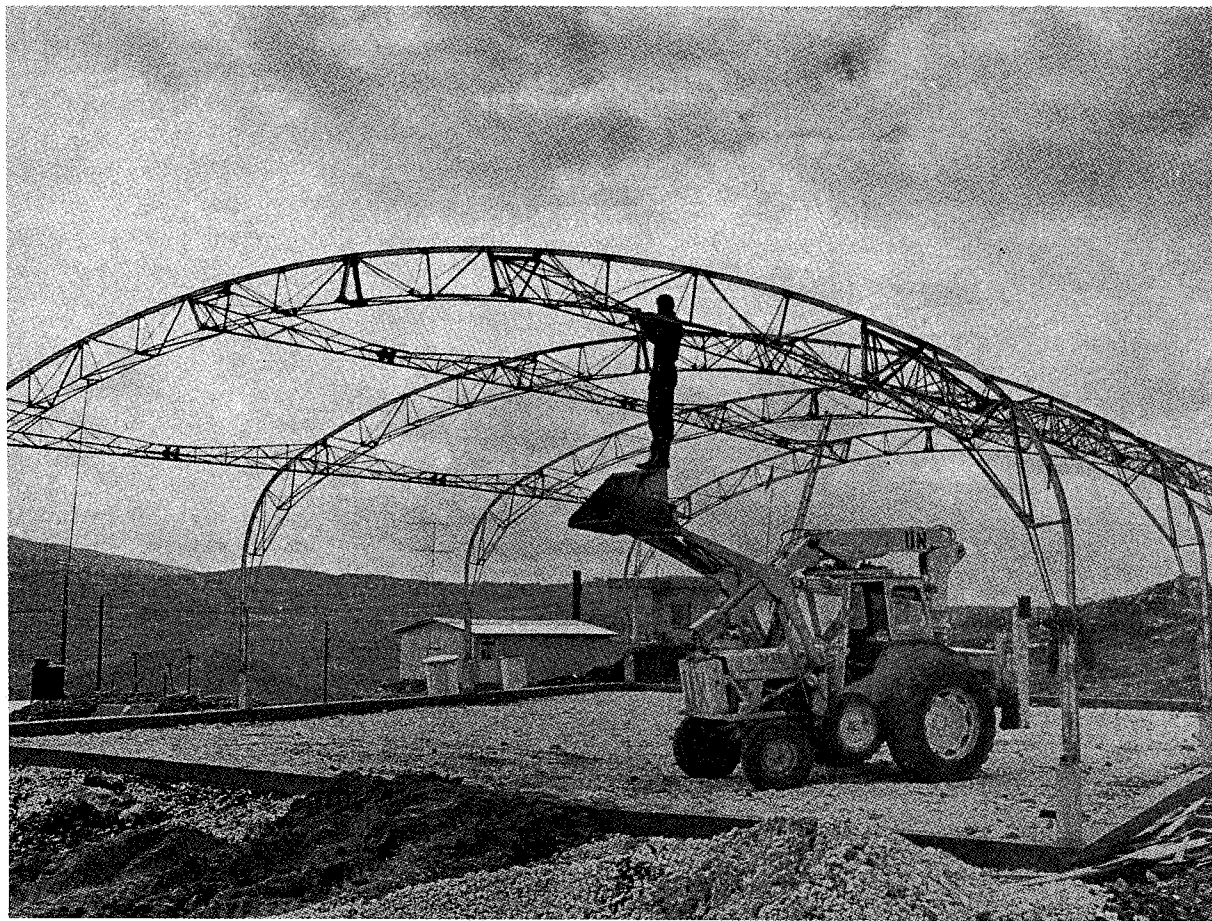

Volleyballkampen mellom Stabskp og Kp B, der de første ved stabstr. seiret 2-0.

TIBNINE FÅR IDRETTSHALL

NORMAINTCOY i Tibnine har lenge lidt under mangel på lokaler for fritidsaktiviteter for soldatene. Nå ser det imidlertid ut til å lysne, og er man heldig er en del av tilbudet klart når dette nummer av Blue Beret kommer ut. Våpenreparatør idar Vedul fra Asen i Nord-Trøndelag (bildet) er nemlig her iferd med å montere takkonstruksjonene for den nye idrettshallen i Tibnine. Gulv er allerede støpt, og veggene er klare, bortsett fra at de skal gjøres noe høyere. Taket skal bestå av teltduk/presenning, og dermed er mulighetene for fritidsaktiviteter som mineatyrskyting og andre idrettsutfoldelser vesentlig forbedret.

På guttas ønskeliste står også en bar, men det er ennå noe uklart om dette ønsket går igjennom. Men fortsatt står mannskapsmesse øverst på listen for soldatene i verkstedkompaniet, prefab-brakke er bestilt, men når det hele er en realitet tør ingen si noe sikkert om.

87 Med Marsjmerke Fra Libanon

Så er første runde i FN-bataljonens marsjmerkeprøver gjort unna. Hele 111 startet de fire dagene prøvene gikk av stabelen i begynnelsen av desember, og av disse var det 87 som greide kravet. Den tre mil lange ruten gikk fra Ebel es Sagi, inn i enclaven og et stykke langs den israelske grensen før man vendte tilbake til utgangspunktet.

Kravet er 4.30.00 for klasse I og II, men beste tid hadde Bjørkenes fra PI-troppen på 3.01.00. Deretter fulgte Rokones, Vaktlaget STKP 3.02.00,

Thoresen, MP 3.03.00 og Bratnesvedal fra 1. tropp KPA 3.08.00. Disse fire stod i en klasse for seg.

På grunn av vakter, kommanderinger, leave, o.a. er det ennå mange som ikke har fått sjansen til å prøve sine gangferdigheter. Idrettsoffiseren kan fortelle at man planlegger enda en prøve i løpet av desember, og det vil også bli en ny runde med marsjmerkeprøver i februar.

Så sjansen til å ta med seg marsjmerke fra Libanon er fortsatt tilstede.

Fotballturneringen avsluttet

Etter vel 60 kamper er den kompanivise fotballturneringen avsluttet. Turneringen har engasjert NORBATTs mannskaper i to måneder nå, og over 200 mann har deltatt i kampene.

PPK-troppen, KPA ble kontingents fotballmestre i NORBATT. Ca 60 kamper med over 200 spillere har vært gjennomført de siste par månedene, og 15. og 16. desember spilte de tre kompani-

vinnerne finaleomganger.

Resultat fra finaleomgangene :

PPK-tr.	—	tr. 3/KPB	0-0
PI-tr.	—	PPK-tr.	0-3
Tr.3	—	PI-tr.	2-0

Følgelig ble det PPK-troppen/KPA som reiste hjem fra Steinmyra stadion med gullmedaljene, Sølvet gikk til tropp 3/KPB mens bronsten tok PI-troppen med ged til Festningen.

NORSK-Libanesisk forening i Sagi

Så ble det bryllup igjen i Ebel es Saqi. Lørdag 15. desember erklærte feltprest Ole Askvig Øgaard at Mariam

Sbait og Per Birger Mossing var å betrakte som « rette ektefolk ».

Per Birger Mossing, 25 år

og fra Levanger, reiste noen dager etter hjem etter et halvt år i FN-styrken der han har tjenestegjort som leirmester i Ebel es Saqi. Og med seg fikk han altså en av byens egne jenter, 24-årige Mariam.

«... For rette ektefolk å være ...»

Og bryllupet ble en fest med både norsk og libanesisk innslag. Vielsen ble foretatt av NORBATTs egen prest, men selsagt med arabisk tolk. Kirken var fylt med brudens familie og soldater og offiserer fra NORBATT. Etterpå var det mottagelse i befalsmessene der de libanesiske gjestene vartet opp med folkedans, mens Egil Vaage (tr. 3/KPB) kvitterte med brudeslatter på hardingfele. La oss heller ikke glemme at utenfor kirken var bataljonsmusikken på plass til ære for de nygifte.

Det ble også overrakt gaver fra NORBATT av bataljonssjef, oberst Rønning, og fra Stabskompaniet av kompanisjef, major Erling Riise.

Dette er fjerde gangen at en norsk soldat har funnet seg en libanesisk livsledsagerske under FN-tjeneste her nede. I den andre FN-kontingenten giftet en norsk soldat seg med en jente fra Raschaya el Foukhar. 1 september var det bryllup i Ebel es Saqi, og mot slutten av tredje kontingent var det en av verkstedkompaniets folk i Tibnine som fant sin libanesiske kone. Og sikre kilder kan fortelle at Per Birger og Mariams bryllup neppe blir den siste norsk — libanesiske « forbrødringen » for den norske FN-Kontingenten.

En norsk fenrik med sin nye familie.

Nar 200 menige Korporaler fikk rekap

Nær innpå 200 og korporaler i den norske FN-styrken fikk ja på sin søknad om å fornye kontrakten for enda et halvar. Kontraktene fordeler seg med 27 hver på Sanitets og Verkstedkompaniet, og resten blant NORBATTs mannskaper.

Kontraktene kom ned sammen med kaptein Goren B. Johnsen fra FN-kontoret på FDI 4, og han kan fortelle at kun fem mann trakk seg av

de som fikk innvilgetrekap. Mesteparten har nå skrevet unnder, selv om permisjon, kommanderinger, o.l. gjorde at man ennå ikke har fått kontakt med alle. En håndfull har også bedt om betenknningstid for de undertegner.

Kun en av de som fikk innvilget sin søknad om fornyet kontrakt er inne i sin andre periode her nede. Samtlige andre kom til Syd-Libanon med den femte norske FN-kontingenten.

N Innbyggerne på Tell Qeizi under tak

Så er det siste huset reist i kompani A's hovedkvarter på Tell Qeizi. Det er bare vel tre måneder siden kompaniet flyttet ut fra Ebel es Saqi, og nå er altså alle innstallert i prefabrikerte hus.

Kompaniet markerte dette lørdag 8. desember med en sammenkomst i sitt nye bygg. Kompaniets forskjellige tropper var representert, sammen med gjester fra bataljonsstab og bataljonens

øvrige kompanier. En ekstra spiss på festlighetene var det selvsagt at også kompaniets forskjellige « naboer » var invitert. Det gjaldt offiserer fra Leb. Army i Kawkaba, fra NEPBATTs kompani A og representanter fra de mange sivile som bor i kompaniets område

Bildet viser kompanisjef, major Björn Thun i samtele med en libanesisk kollega.

NORBATT-sjefen etter halvgått løp:

VI MÅ BEHOLDE VÅR TROVERDIGHET

— Nøkkelordet for oss er troverdighet, og jeg håper vi fortsatt makter å være troverdige overfor de forskjellige partene her nede. Mister vi troverdigheten inviterer vi til uro. Makter vi fortsatt å gjøre jobben vår, skaper dette sikkerhet både for oss selv og for de sivile i dette området.

Det er bataljonsjef, oberst Ole Rønning som sier dette da vi ber ham om noen betraktninger i forbindelse med at vi nå befinner oss midt i kontingentperioden.

— Er forventningene som ble stilt bataljonen innfridd?

— Stort sett er forventningene blitt innfridd. Vi har fått tid og ro til å trene bataljonen, og jeg er fornøyd med de rutiner som er opparbeidet. Enna har vi ikke fått prøvd oss for alvor, men det er ingen grunn til å hvile. Jeg håper vi greier å utvikle dette videre, bl.a. tenke gjennom alternative mater a håndtere de forskjellige situasjonene på. Men jeg vil slå fast at bataljonen fungerer, og det synes som om vi har den nødvendige tillit.

— I begynnelsen av kontingenten ble det snakket om at bataljonen måtte bli mer fleksible i sine operasjoner. Har dette lykkers?

— I teorien har vi greid å bli mer fleksible. Vi har nå større muligheter til å variere vårt operasjonsmønster bl.a. når det gjelder patruljetjenesten. Likevel har vi et stykke igjen før vi er kommet så langt som det er ønskelig, på dette feltet og dette haper jeg vil virke som en spore på mannskapene. Vi kan stadig bli flinkere, og vi må aldri slutte med trening slik at vi kan utnytte de midlene vi har til disposisjon maksimalt.

— Hvordan vurderer NORBATT-sjefen samarbeidet internt i bataljonen?

— Slik jeg kan vurdere det fungerer dette generelt godt. Selvsagt kan det forekomme gnisninger, men disse har ikke vært store. Jeg tror vi er iferd med å forme en omgangstone, en stil og en måte og være på som fungerer godt. Med andre ord; vi har funnet vår stil som gjør bataljonen til en enhet i ordets virkelige forstand.

— Hva med tillitsmannsapparatet?

— Min oppfatning er at dette fungerer meget bra. Vi stoler på hverandre, og jeg er glad for at vi kan samarbeide for å løse de pro-

blemene som måtte oppstå.

— Har sjefen noen kommentar til at mange av soldatene ønsker å fagorganisere seg?

— Når det gjelder det arbeidet soldatene gjør på disse feltene ser jeg en klar fordeling. Det ene er det interne tillitsmannsapparatet som brukes til å løse ting som vi i bataljonen kan ordne opp i. Det andre er saker av mer langsiktig karakter, som f.eks. lønnsvilkår.

Jeg finner det naturlig at man arbeider for fremtiden, men hvilken ordning som vil tjene mannskapene og Forsvaret best vil jeg ikke uttale meg om. Men jeg håper på en grundig vurdering og at flest mulig vil engasjere seg i spørsmålet.

— Hva med fremtiden, oberst Rønning?

— Jeg håper oppriktig at vi makter å opprettholde den innsatsvilje og samarbeid som vi har idag. Etter halvgått løp kjenner jeg meg absolutt trygg på at vi makter å gjøre den oppgaven vi er satt til. Dette tror jeg også er anerkjent utenfor bataljonen, og det er mitt håp at dette også vil fortsette resten av den perioden vi skal være i Syd-Libanon, slutter oberst Rønning.

NORBATT HAR FÅTT SIN PLASS

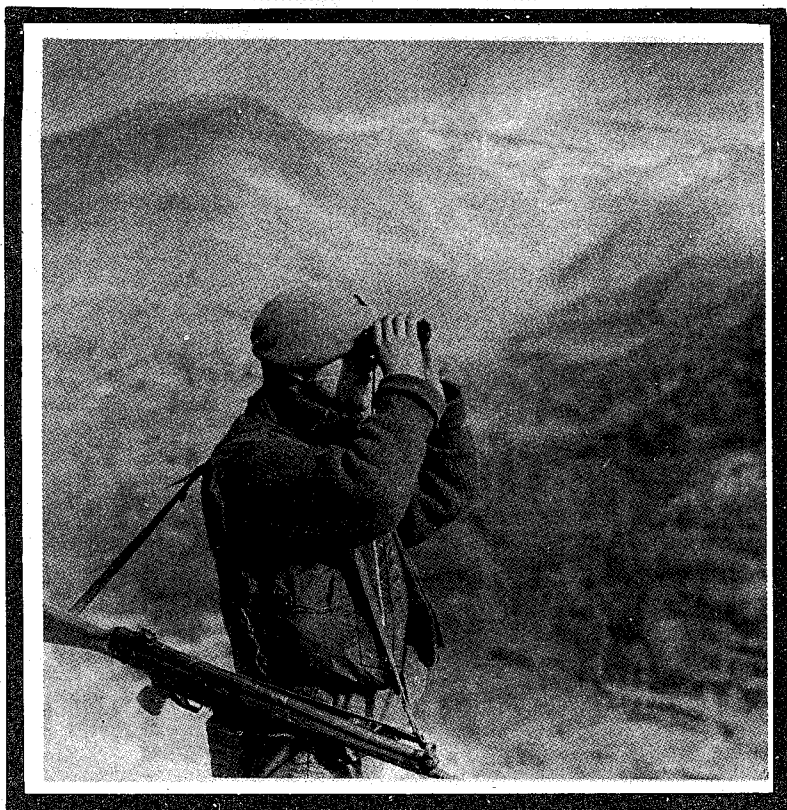

Så er NORBATT Place i Ebel es Saqi et faktum. Lørdag den første desember fikk den gamle rådhusplassen i denne libanesiske fjellbyen sitt navn, og i nærvær av byrådet, mouktar og borgermester — foruten de mange representantene fra den norske FN-bataljonen — ble FN-flagget heist og navneskiltet avduket.

Rett overfor det gamle rådhuset ligger nå hovedkvarteret til NORBATTs stabsskompani, og det er kompaniledelsen som har tatt initiativet til å få heist FN-flagget på en av byens sentrale plasser.

På denne måten knytter man altså bånd mellom gammel tradisjon og den FN-avdelingen som i disse tider er med på å opprettholde ro og stabilitet i Ebel es Saqi og ellers i det norske ansvarssområdet i Syd-Libanon.

FN-soldatene i Chebaa

PÅ VAKT I SNEEN

Dette er også FN-tjeneste i Syd-Libanon. I den største, rikeste og høyestliggende byen i det norske ansvarsområdet er det sneen som sørger for at FN-soldatenes vakter ofte kan falle lang.

Chebaa ligger 1400 meter over havet ved foten av Hermonfjellet, og folketallet nå om vinteren er beregnet til ca 12.000. Inntil for ca 25 år siden var smugling den fremste næringsveien oppe i fjellene, og Chebaa ble den rikeste byen i Syd-Libanon. Idag er det inntekter fra de ca 5.000 Chebaa-beboere som om vinteren arbeider i Kuwait og andre land som skaper rikdom. For de hjemmевærende er fruktdyrking og jordbruk næringsveien.

Ja, det blir hevdet at det hvert år produseres ca 300.000 kasser epler og at det i området finnes ca 10.000 geiter.

Det er kompani A som idag har ansvaret for Chebaa, og tilsammen ligger det 26 man fra de to geværkompaniene i byen.

— Jeg ventet ikke akkurat sne under FN-tjenesten i Midt-Østen, måtte Ole Larsen fra Arendal medgi da vi snakket med ham under en vakt i byen.

— På Trandum lo vi da det ble utlevert votter og kapper, men det har vist jeg at det har kommet godt med.

Larsen var ellers bra fornøyd med forholdene, selv om det bl.a. kunne være vanskelig med bare en dusj på 26 mann når været var som surest.

Mannskapene i Chebaa roterer, slik at den gruppen som nå ligger der skal til Hebbariye i midten av januar. Flere av dem kom til Chebaa fra Ferdiss. Slik får en del av kompani A's mannskaper sjanse til å se mer enn bare en leir.

Og altså også det snedekte vinter-Libanon, med unger som lager snömenn i gatene.

Redaktör: Kapt. Andreas Qvale

Ass. Fenr Harald Stanghelle